



Bird

Direcció i guió: Andrea Arnold **País:** Regne Unit **Durada:** 118 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Nykiya Adams, Barry Keoghan, Franz Rogowski... **Fotografia:** Robbie Ryan **Distribuïdora:** Avalon **Estrena a Espanya:** 29/11/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en anglès, amb subtítols en català

SINOPSI

La Bailey, de 12 anys, viu amb el seu pare solter Bug i el seu germà Hunter en una casa ocupada del nord de Kent. El Bug no té gaire temps per als seus fills i la Bailey, que s'acosta a la pubertat, busca atenció i aventures pel seu compte. (Avalon)

CRÍTICA

Realisme i màgia

Andrea Arnold empra en la seva nova pel·lícula una estratègia semblant a la que va utilitzar De Sica a *Milagro en Milán*: implementar en un relat de caràcter eminentment realista una fuga màgica que li permeti desembullar el nus del conflicte perquè el final dels personatges no estigui marcat per la tragèdia. Si De Sica decidia atorgar poders sobrenaturals al seu protagonista perquè pogués salvar *in extremis* els seus companys de classe treballadora, lluitadors incansables que, malgrat els seus constants esforços, no havien pogut escapar de les urpes de la precarietat i el dolor, Arnold li agafa la idea prestada i opta per introduir en la seva narració a *Bird*, un jove que, durant gran part de la cinta, es mou sobre les rajoles boiroses de l'especulació i l'interrogant, però que, al final, s'acaba desvelant com l'element suprarrealista destinat a il·luminar unes imatges entenebrides pels múltiples problemes que assolen l'actualitat. Tot i que l'estratègia sembla estar destinada a insuflar una forta dosi d'optimisme a uns temps força foscos —com fan *El viejo roble* i *El sol del futuro*—, el resultat final acaba sent encara més desolador que si li manquessin els elements màgics.

Però és l'espectador qui, un cop hagi acabat la pel·lícula, ha de reconstruir en el seu cap aquell final tràgic que la directora condemna a l'ostracisme, a vagar fora de la pantalla de la mateixa manera que el personatge de Rogowski ho fa pels barris de Kent. El sentit de *Bird* neix, precisament, de la violència contradictòria que sorgeix en oposar el realisme visceral que aposta per col·locar la càmera en aquells llocs on ningú vol mirar, i la necessitat d'alleujar la duresa del relat, semblant-hi petits brins de llum que, al final, acaben per desinflar la càrrega dramàtica que la directora havia construït. Les imatges brollen de l'esquerda que s'obre davant la confrontació de dos estils antagònics que no poden conviure en el mateix pla sense desequilibrar-lo de manera brusca. Arnold aconsegueix així que el seu realisme característic sigui encara més aspre, mentre que ja no mostra aquelles realitats que no surten a la televisió, ni als diaris, ni a les xarxes socials, sinó que també l'obliga a assumir unes formes cinematogràfiques de barreja heterogènia (com l'aigua i l'oli), que tant emocionen com desconcerten. Es produeix un diàleg constant a crits entre realisme i fabulació que, per moments, distreu l'atenció i enfosqueix el veritable punt d'interès de la cinta, el drama que viu el personatge de Nykiya Adams. Durant part del metratge, l'espectador no pot deixar de preguntar-se per la procedència del personatge de Rogowski, intentar comprendre si existeix o si, al contrari, respon a una projecció mental de la protagonista; i aquest dubte intermitent, aquest qüestionament del punt de vista des del qual es narra la pel·lícula, llasta una mica una proposta que hauria de córrer per la pantalla lliure, sense cap mena de lligam.

Tot i això, el retrat que Arnold fa de les famílies desestructurades de classe treballadora té la profunditat del millor Loach. La directora capta a la perfecció l'atmosfera asfixiant en què es desenvolupa una protagonista que se sent perduda en una societat que sembla que no té un lloc per a ella. La tensió de *Bird* està inexorablement unida a les emocions a flor de pell d'aquesta preadolescent que busca afirmar-se com a persona en un món on sent que la seva veu no és escoltada, en què les seves paraules cauen al sac foradat de la incomprensió. Arnold fa un treball brillant pel que fa a l'escriptura d'aquests personatges angulosos i trencats per la societat. Marcats per un sistema que empresona el seu futur i esterilitza les seves esperances, que els tanca totes les portes que altres tenen obertes només néixer, els protagonistes fan gala d'una sinceritat i una honestat en la seva manera d'enfrontar-se a la vida que la directora captura amb precisió mil·limètrica. Aquestes ràfegues de veracitat són un dels grans forts de la pel·lícula. L'altre, és clar, és el gran recital interpretatiu que ofereix el trio protagonista, format per Adams, Keoghan i Rogowski, sent l'últim el que sobresurt per sobre de la resta gràcies a aquest rostre transparent capaç d'emocionar des de la profunditat del silenci i la força de la seva mirada.

Rubén Téllez Brotons - elantepenultimomohicano.com